

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 92 (14/01) - 010514

arbetarmakt.com

Innehåll

- Bilderberg-gruppens möte i Stenungsund 24 maj: Ge dem det välkommande de förtjänar
- Kräv frihet åt Maina Kamanda och andra politiska fångar i Kenya
- Revolutionär eller centristisk politik: Arbetarmakt debatterar med Rättviserpatiet
- Ge finansiellt stöd till kampanjen för Mario Bango
- Här kan du läsa mer om kampanjen till stöd för Mario Bango

Bilderberg-gruppens möte i Stenungsund 24 maj: Ge dem det välkommande de förtjänar

Den 24 maj träffas den exklusiva Bilderberg-gruppen i på konferenshotellet Stenungsbaden i Stenungsund för att diskutera en rad aktuella frågor. Bilderberg-gruppen som bildades 1954 är ett av de forum i vilken världens mäktiga diskuterar sina problem och försöker uppnå samsyn i viktiga frågor.

Det räcker med att nämna några av deltagarna för att man skall förstå Bilderbergsgruppens tyngd: Fiat-chefen Giovanni Agnelli, Världsbankschefen James Wolfensohn, den tyska riksbankens chef Karl Otto Pöhl, Wallenberg-sfärens Percy Barnevik (som för övrigt är svensk koordinator). Ordförande för gruppen är ingen mindre än Henry Kissinger, "Tricky Dick" Nixons gamle rådgivare och nyligen utpekad som lämplig kandidat att ställa inför rätta som internationell krigsförbrytare i en nyutkommen och väldokumenterad bok av den amerikanske journalisten Christopher Hitchens. Enligt Hitchens är Kissinger "en mördare, en lögnare, en pseudointellektuell, en tjuv av regeringsegendom, och en profitör från denna stöld."

Ge dem det välkommande de förtjänar!

Kräv frihet åt Maina Kamanda och andra politiska fångar i Kenya

Maina Kamanda, ledamot av det kenyanska parlamentet för Democratic Party (DP) har gripits och anklagats för förräderi pga av ett tal han höll vid ett offentligt möte den 28 april. Även David Manyara, en annan av DP:s parlamentsledamöter greps vid samma tillfälle men släpptes dock mot borgen.

Om de båda parlamentsledamöterna fälls riskerar de att hängas. Innan de greps av polisen hade de båda utsatts för systematiska förföljelser från säkerhetspolisen på order av landets diktator, Daniel arap Moi.

De båda är inte de enda som utsatts för hårda förföljelser av regimen. För tillfället befinner sig 700 politiska fångar i Kenyas dödliga fångelser till följd av Moï försök att handikappa oppositionen

inför det val som planeras till nästa år.

Låt inte den kenyanska regimen lyckas med sina försök att undertrycka oppositionen. Kräv att de politiska fångarna omedelbart frigges! Kräv slut på förföljelserna av oliktankande i Kenya! Kräv att den kenyanska regimen respekterar de demokratiska fri- och rättigheterna!

Skicka protestbrev och uttalanden till någon av följande adresser:

To: Mr. Daniel arap Moi,
President of the Republic of Kenya
The Office of the President
P. O. Box 305 10, Nairobi, Kenya
Tel: ++ 254 2 227461

To: Mr. Amos Wako,
Kenya's Attorney-General,
State Law Office, Harambee Avenue
P. O. Box 40112 Nairobi, Kenya
Tel: ++ 254 2 227461

Skicka kopior på era protestbrev och uttalanden till KENYA YOUTH MOVEMENT IN SWEDEN (KYMS), Box 73, 123 22 Farsta, Sweden. Hemsida:
<http://www.angelfire.com/ky/kyms/harakati4.html>.

Revolutionär eller centristisk politik: Arbetarmakt debatterar med Rättviserpatiet

I ett längre debattinlägg som först publicerades på Rättvisepartiets debattsida gick partiets ordförande Per-Åke Westerlund till ett generalangrepp på Arbetarmakts politik. Vårt svar finns nu att läsa på vår hemsida www.arbetarmakt.com/rs-am.html

Vi återger här ett utdrag ur debatten som smakprov:

Per-Åke Westerlund skriver:

"5. Marxistisk teori. Här står skillnaden mellan RS och Am lika tydlig som deras brist på kamp. Marxismens filosofi, den dialektiska materialismen, utgår från att allt är i rörelse. Som visas ovan är detta en akilleshäla för Am som ofta missar rörelse och förändringar (Israel, socialdemokratin, debatten om porr, Elevorganisationen osv). I debatter mellan de båda organisationerna ställs gång på gång RS levande marxistiska ingripande mot Am:s stela dogmatiska teser.

Am:are brukar kritisera RS för en oklar syn på staten. På det offentliga möte vi arrangerade i Stockholm 60 år efter mordet på Trotskij gällde kritiken att RS genom att inte kräva arbetarklassens beväpning skapar illusioner om borgarstaten. När jag frågade om Am verkligen driver kravet på arbetarnas beväpning som ett dagskrav var svaret ja. Att RS inte står för en "pacifistisk" syn, vilket Am antyder, visades inte minst när RS i februari 1999 arrangerade ett offentligt möte med en kamrat från Chile. Vår kamrat visade nämligen hur CWI stod för arbetarklassens beväpning under den revolutionära kampen och inför hotet från Pinochet 1970-73. Am:are gjorde inlägg och sa att Am höll med den chilenska CWI-kamraten men inte med RS. Att RS och den chilenska kamraten hade samma syn på både Chile 1970-73 och Sverige 1999 förstod Am:aren inte. Am:s "principfasthet" betydde i detta fall att de vägrade att se skillnaden mellan det kontrarevolutionära hotet i Chile 1973 och det relativa lugnet i klasskampen i Sverige 1999.

I januari 2000 gav RS ut en ny upplaga av Lenins *Staten och Revolutionen*, inklusive en förskrift som bland annat innehåller en kort analys av dagens statsapparat. Denna har Am hittills undvikit att recensera eller kritisera. I Am:s tidskrift *Marxistiskt Perspektiv* nr 8 (utgiven 2001) kritiseras istället exakt samma två artiklar ur vår brittiska tidskrift på 80-talet *Militant International Review* som Am alltid kritiserat. 2-3 citat används för att ge bilden att Militant (som den brittiska CWI-sektionen

Socialist Party hette då) menade att beslut i parlamentet skulle vara avgörande för att förstatliga storföretag och införa socialism. Det var naturligtvis inte Militants syn, som betonade arbetarklassens revolutionära massmobilisering och arbetarkontroll som avgörande för att bryta kapitalismens makt. Däremot, i debatter mot olika motståndare, visade Militant att parlamentet med en socialistisk majoritet visst skulle kunna rösta för förstatligande och en socialistisk ordning. Vad skulle vara fel med det? Am, som själva röstar på v eller s, och argumenterar för vilken politik dessa partier ska föra, värjer sig för rådet att en verklig arbetarmajoritet ska föra en socialistisk politik. Artikeln i *Marxistiskt Perspektiv* kritiserar också ett svar från RS på en insändare i *Offensiv*. Insändaren frågar om RS vill ha "väpnad revolution". Svaret från RS hänvisar till Chile "i sådan situation skulle vi självklart förespråka att arbetarna försvarar sig - t o m med vapen i hand. Men i dagens Sverige är det fullt möjligt, pga arbetarklassens styrka, att förändra samhället på ett fredligt sätt, om arbetarna är organiserade i ett parti som tar hotet från högern på allvar." Am svarar att detta är att underskatta hotet, och att marxisters uppgift är att "förbereda massorna för inbördeskrig", "Det är just det som hela bygget av det revolutionära partiet handlar om." Artikelförfattaren vill lära oss att borgarklassen är "sociala psykopater". Vidare att användandet av uttrycket "arbetardemokrati" istället för "proletariatets diktatur" är en urvattning av marxismen, trots att det senare uttrycket under stalinismen besudlats under en hel historisk epok. Hela argumentationen underbyggs av Lenins polemik mot Karl Kautsky från 1918. Kautsky hade svikit arbetarklassen både vid första världskrigets utbrott och vid den ryska revolutionen och förtjänade att anklagas för att pladdra om en smärtfri övergång till socialismen. Hans förräderi, från att ha varit världens ledande marxist, saknar motstycke än idag.

Trots skillnaderna mot idag är det ett faktum att RS syn, att ett fredligt maktövertagande är möjligt och att föredra, är helt i tradition med marxister som Lenin. Skiljelinjen går inte mellan dem som efterfrågar våldsamma eller fredliga metoder. De revolutioner som förlorats under 1900-talet har inte saknat vänstergrupper som talat om våld, men som inte haft något som helst inflytande inom arbetarklassen. Att utnämna förberedelser av "massorna" inför inbördeskriget till en huvuduppgift idag är att avskärma sig från massorna. Men liksom "proletariatets diktatur" och beväpningen av arbetarklassen är inbördeskrigsförberedelserna sådant som Am undvarar de massor man talar om. Det "korrekta" vokabuläret är förbehållet den egna gruppen. Nyckelfrågan för marxister idag är att visa den borgerliga statens roll som den härskande klassens redskap. Arbetarklassen kan bara lita på sin egen styrka. Arbetarnas demokratiska massorganisering under kamp kommer att vara embryot till socialismens nya arbetarstat. I detta ingår att ta kontroll över de vapen som idag finns hos borgarstaten, och att till sitt försvar om nödvändigt använda dem.

Offensiv deltog i den värnpliktsfackliga rörelse som fanns på 70-talet med krav på bildandet av oberoende soldatfack knutna till fackföreningsrörelsen. Under årets EU-protester är ett viktigt inslag att varna för EU:s militarisering. Ett annat viktigt område är det svenska försvarets snabba förvandling mer av elitförband som ökar risken för att de i framtiden kan användas mot kämpande arbetare. Motsvarande gäller polisen, som inför EU-toppmötet i Stockholm fick träna mot fiktiva antikapitalistiska demonstranter. Statens roll och marxisters syn är definitivt en aktuell fråga idag."

Arbetarmakt svarar:

Synen på staten och hur socialismen kan införas är en vattendelare mellan olika strömningar inom arbetarrörelsen. Den linje som RS:are förespråkar kommer, såvida de inte ändrar sig i tid, i en revolutionär situation leda arbetarklassen till nederlag, om den får masstöd, eftersom de underskattar reaktionens möjligheter att slå ner en kommande revolution och opportunistiskt anpassar sin politik så att den inte ska skrämma iväg "vanligt folk". Vad deras linje innebär i praktiken framkommer också under lugnare omständigheter, där RS/CWI vänder ryggen från mer militanta kampformer där demonstranter hamnar i fysisk konfrontation med polisen, såsom i kampen mot fascism eller i anti-globaliseringsrörelsen.

Att vi i Arbetarmakt väljer att citera från vissa källor från RS och CWI och inte från andra, beror på att RS/CWI oftast formulerar sig ganska vagt om staten och revolutionen, vilket är en del i deras

opportunistiska pedagogik. Det är bara i enstaka fall som det framkommer vad de egentligen menar. En del av det som Per-Åke Westerlund själv har skrivit, såsom hans förord till Staten och Revolutionen, är mer radikalt (dock alltför okonkret) än den allmänna synen inom CWI och närmare Arbetarmakts ståndpunkt. Men det är inte något han själv skulle erkänna.

Marx, Engels, Lenin och Trotskij förklarade att en övergång till socialismen var omöjlig utan att staten krossas. Anledningen är att den kapitalistiska staten, parlamentet inräknat, inte är neutral. Den är inte en representant för hela samhället. Den behandlar inte individer lika utan bara individers pengar. Staten existerar på grund av ett antagonistiskt samhälle. Dess funktion är att administrera antagonismen och gör det genom att försvara privategendomen, det politiska systemet och den ekonomiska makten i händerna på kapitalisterna.

I Per-Åke Westerlunds svar framkommer att han tror att parlamentet med en socialistisk majoritet visst skulle kunna genomföra förstatligande och en socialistisk ordning. Att tro att 349 lagstiftande personer i riksdagen kan bryta borgarklassens maktcentran för att gå mot socialism är ren idioti. Parlamentarismen är en form som direkt är anpassad för kapitalismens behov. Även hos den högst utvecklade borgerliga demokratin kan inte parlamentet ersätta behovet av arbetarnas egen organisering för en segerrik revolution. Inte bara på grund av dess historiska roll som kapitalismens försvarare, utan på grund av dess roll inom systemet. Det är ett system som skiljer den verkställande makten från den beslutande. Den verkliga makten ligger utanför parlamentariska institutioner. Statens verkställande organ är icke-valbara generalstab, icke-valbara domarkåror och polischefer. Den ekonomiska makten vilar inte den heller hos parlamentet utan hos bankerna, storföretagsägare och finanshusen. Privategendomen är oftast grundlagsfäst.

Att vänta 2-3 år tills nästa val till det borgerliga parlamentet när revolutionära krafter har möjlighet att ta makten i en hård kampsituation vore ett katastrofalt felsteg, vilket det visat sig vara genom historien ett otal gånger. Det är i en konkret kampsituation som de bästa möjligheterna finns att ta makten. Efteråt kommer massornas energi att svalna, deras tilltro till sin egen förmåga återgå till "normaltillståndet" och de reformistiska tendenserna få överhanden.

Bara en ny typ av stat baserad på arbetarråd, som inte skiljer beslutande från verkställande organ, där folket inte bara fattar besluten utan också verkställer dem och är organiserade i väpnade miliser, kan krossa kapitalisternas makt. Detta betyder inte att det under socialismen inte kommer existera någon typ av representativa institutioner. Men de kommer inte att vara parlamentariska utan en ny typ av proletära institutioner.

Borgarklassen kommer inte tveka att ta till de hårdaste medlen för att försvara sina egendomar mot hot om expropriering. Det enda som kan stoppa dem är att arbetarna beväpnar sig. Om hotet om våld från arbetarklassens sida är tillräckligt resolut så finns en möjlighet att revolutionen kan gå relativt oblodigt till, men beväpning och hot om våld är knappast fredliga medel. Detta måste öppet sägas till arbetarna redan idag, även om det inte är ett omedelbart kampkrav. Om man inte talar klarspråk idag, kommer det inte bli lättare att göra det imorgon.

Att vänta och se hur reaktionen kommer att agera, såsom RS indirekt argumenterar, innebär att man står oförberedd när den slår till.

Initiativet överläts då åt militären och borgarklassen. När den väl slår till, slår den till på ett sådant sätt att det inte blir möjligt för revolutionärerna att slå tillbaka. Naivitet och osäkerhet från arbetarklassens sida kommer inte att hämma kontrarevolutionen utan tvärtom ge den blodad tand. Svaghet inbjuder till motstånd. Om arbetarklassen å andra sidan beväpnar sig så kommer den borgerliga staten att använda detta som en förevändning för att gå till attack, såvida inte arbetarna innan dess tagit kål på den. En dubbelmaktssituation är ett undantag i historien, och eskalerar obönhörligen mot en uppgörelse.

RS menar att det finns en grundläggande skillnad mellan exempelvis Chile 1973, då en beväpning av arbetarklassen skulle ha varit nödvändig, och Sverige idag. Men att Sverige eller Väst är så annorlunda jämfört med övriga världen är i grunden en imperialistisk myt skapad för att visa hur "vi" i den rika världen är så mycket mer civiliserade. Varför skulle det gå fredligare till i just Sverige? Titta bara på alla avslöjanden om samarbete med Nazi-Tyskland, åsiktsregistrering, uppknytning till Nato, etc. Jämfört med u-länderna är den imperialistiska statsapparaten så mycket

mer sofistikerad. Borgarklassen i den imperialistiska världen är knappast mindre rovlysten än den i tredje världen, snarare mer. Att relationen mellan klasserna under efterkrigstiden varit relativt fredlig i Sverige beror på klassamarbetet och att arbetarna hållit tillbaka sin militans. Så fort klasskampen kommer att skärpas kommer inte borgarna att spara på kulorna. Den socialdemokratiska regeringens förbud mot den danska generalstrejken för ett par år sedan, de alltmer brutala polisingripandena mot anti-kapitalistiska protester i Sverige, är bara en försmak om framtiden.

Användningen av begreppet "proletariatets diktatur" kan inte som Per-Åke Westerlund vill reduceras till en språklig eller pedagogisk fråga. Det är sant att proletariatets diktatur förutsätter arbetardemokrati, men dessa två begrepp är inte synonyma med varandra. Inte heller innebär det samma sak som arbetarklassens förhärskande styre.

Det verkliga syftet med RS vägran att använda termen "proletariatets diktatur" är deras vägran att acceptera att en arbetarstat inte är något helt demokratiskt samhälle. Diktaturen i "proletariatets diktatur" innebär just ett odemokratiskt inslag i arbetarstaten, ett våldsamt förtryck av dem som försöker underminera arbetarstaten ekonomiskt, politiskt och militärt. Däremot har marxismen alltid varit motståndare till blanquismen, att med kupp ta makten "i majoritetens namn".

Om vi skulle kunna få välja verklighet skulle förstås en fredlig och parlamentarisk väg till socialismen vara att föredra. En väg där kapitalisterna övertygas om att skänka sina tillgångar till folket vore ännu trevligare. Och varför inte hoppas på att grisar ska börja flyga också?

Som revolutionärer måste vi dock säga som det är, och inte inge illusioner om att dylika vägar är framkomliga för arbetarklassen, inte att försöka "lura in" massorna på en revolutionär väg, även om det temporärt innebär att vi blir isolerade.

I förhållande till (s) och (v) ställer inte Arbetarmakt kravet på att de ska föra en socialistisk politik, såsom Offensiv gjorde innan man bildade eget parti, just emedan detta i praktiken är en omöjlighet. Dessa partier accepterar helt de parlamentariska spelreglerna. Istället väljer vi att ställa sådana krav på dem som har förankring i arbetarklassen och som de skulle kunna förverkliga - om de mobiliserade sina anhängare.

När det gäller polisen har RS och dess föregångare Offensiv alltid haft en oklar syn. I *Vad vill Offensiv* från 1993 pratar man om att "kräva demokratisk kontroll och makt över polisens arbete" och att "polisens uppgift är att bekämpa brottsligheten". Så sent som i nummer 182, november 2000, av *The Socialist*, Socialist Partys tidning, står att läsa: "vi anser att hela det juridiska systemet ska bringas under demokratisk kontroll från arbetarklassen och lokalsamhällena".

RS har också sagt sig stödja polisingripanden mot fascismen, även om de korrekt inte reser kravet på förbud av fascistiska organisationer.

Som marxister måste avvisa alla strategiska krav på att reformera polisen för att göra den "demokratisk", ställa den "i folkets tjänst" och så vidare. Att förändra polisens klasskaraktär inom kapitalismens ramar är en idé som faller på sin egen orimlighet. Från socialistisk utgångspunkt är alla paroller som skapar illusioner i den borgerliga statens våldsapparat helt förkastliga. Däremot är det inte fel att understödja processer internt i polisen som kan splittra och försvaga den. När det gäller krav på "lag och ordning" och skydd mot brottslighet bör marxister resa paroller som visar på perspektivet av en proletär statsmakt i framtiden; lokala försvarskommittéer, kopplade till arbetarorganisationerna, i bostadsområden och samhällen, för att slå tillbaka organiserad kriminalitet, fascistattacker med mera. Kämpande grupper som anti-globalister, antirasister och strejkande måste hela tiden organisera sitt eget försvar, och inte lita på att "rättsstaten" kommer till undsättning. Hur skulle den kunna göra det när den står på andra sidan av barriaderna?

Vår kritik mot RS och CWI har aldrig gått ut på att de är reformister. Vi anser att RS är centrister dvs en grupp som pendlar mellan marxism och reformism. Centristiska rörelser är således till sin natur aldrig särskilt klara eller konsekventa, vare sig åt det ena eller andra hållet. Därför är det inga som helst problem att hitta vissa ortodoxa, en del ganska bra, formuleringar från CWI:s sektioner om staten och den kommande revolutionen, samt det våld som kommer att vara oundvikligt. När vi då pekar på vissa citat och ageranden i mer reformistisk riktning så är det just för att visa på bristen i konsekvens hos CWI, att visa på deras janusansikte; både marxister och reformister samtidigt.

RS tror att de förfar enligt en väldigt intelligent taktik när de försöker sitta på två stolar samtidigt. Men förutom att de missleder de arbetare som eventuellt lyssnar, så sår de fröet till sammanbrott inom sin egen organisation. Just nu genomlever CWI sin allvarligaste kris någonsin. En mängd av deras sektioner har upplevt splittringar och massavhopp de senaste åren. Någonting som måste noteras är att dessa utbrytningar så gott som alltid har skett åt höger! Varför? Dessa ultraopportunistiska strömningar har helt enkelt tagit fasta på den mer reformistiskt inriktade delen av CWI:s tankegods i en period när organisationen stagnerar och stora delar av medlemskåren söker efter alternativ. Eftersom större delen av medlemskåden oftast rekryteras just med hjälp av den mer nedtonade versionen av CWI:s politik, är det inte konstigt att de väljer att vidareutveckla de aspekterna när de väl bryter med CWI.

Det har emellertid visat sig att det också finns mer trotskistiskt orienterade skikt inom CWI och RS. Vi vill ge dessa kamrater rådet att noga tänka över det kloka i att maskera trotskism till harmlös vänsterreformism. Det kan ge kortsiktiga vinster men omöjliggör bygget av en stabil och militant organisation. FRKI har ett genomtänkt program för att bygga en trotskistisk arbetartendens. Vi inviterar alla seriösa revolutionärer inom RS och CWI till diskussioner om program, organisation, strategi och taktik för bygget av det kommunistiska partiet. Vi inviterar er också till gemensamt arbete i klasskampen med start inför Göteborg och genombrytningen vid toppmötet.

Ge finansiellt stöd till kampanjen för Mario Bango

I förra numret av nyhetsbrevet tog vi upp kampanjen till försvar av den romerske aktivisten Mario Bango som hotas av ett långt fängelsestraff i Slovakien. Vi vill bara upprepa uppmaningen att stödja kampanjen till hans försvar och än en gång understryka att ekonomiskt stöd kommer att vara av yttersta vikt för kampanjens framgång. Pengar kommer inte minst behövas för att betala för juridisk hjälp.

Ge ett bidrag du också. Föreslå att din organisation också ger ett ekonomiskt bidrag till kampanjen. Sätt in ditt bidrag på postgiro Arbetarmakts postgiro pg 474 02 54 - 0, så förmedlar vi dem till kampanjen.

OBS! Glöm inte att ange på inbetalningskortet att pengarna är avsedda för Mario Bangos försvarskampanj.

Här kan du läsa mer om kampanjen till stöd för Mario Bango

www.workerspower.com/wpglobal/Marioappeal.html
sop-lrki.webpark.cz/